

uden videre kunne afstrykkes. Flertallet har ment her at have sikret alt fornødent ved en Tilføjelse, det er foreslaaet at give § 13, og som lyder saaledes: „Dog skulle Anmeldelser eller Referater i intet Tilfælde anses for Indgreb i den nævnte Eneret“. Naar man har givet Anmeldelser og Referater en saadan Stilling, at de i intet Tilfælde kunne anses for Indgreb i Forsatterretten, saa tror jeg ogsaa, man derved har gjort det muligt for Bladene i tilbørligt Omfang at kunne gøre opmærksom paa Artikler baade af videnskabeligt og af poetisk Indhold i andre Blade. Derfor tilraader jeg, at man ikke følger Mindretallet paa dette Punkt, men fastholder Lovforslagets Affattelse. Jeg skal saa slutte med at anbefale, at man vedtager Udvalgets og Flertallets Endringsforslag og derefter Loven i dens Helhed. Men som sagt, der er jo muligvis en Række Spørgsmaal, som under Debatten i Dag vil komme op, og som det ogsaa for en Ordfører kan være ganske naturligt at pointere Flertallets Standpunkt over for, men jeg antager, at det belejlige Tidspunkt til at komme ind paa disse vil være inde, naar de ere rejste fra Mindretallets Side og der saaledes er givet et Grundlag, paa hvilket Debatten kan føres. Jeg forbeholder mig altsaa at komme tilbage til Sagen, naar Øjeblikket dertil er kommet.

Alberti: Hensigten med det foreliggende Lovforslag er jo, saaledes som ogsaa i sin Tid af den højtærede Minister er fremhævet, en dobbelt, nemlig dels en Kodifikation og en delvis Forbedring af den indenlandske Rets Regler paa dette Omraade, og dels Nabningen af en Mulighed for Regeringen til at slutte sig til den Union, der gaar under Navnet Bernerkonventionen. I den ærede Ordførers Udtalelser var der noget, der ligesom bragte mig til at studse. Den ærede Ordfører fremstillede det, som om dette, at Danmark skulde slutte sig til Bernerkonventionen, var noget, der ikke laa saadan lige for, men at det, som man skulde iagttage ved dette Lovforslags Behandling, var, at man skulde passe paa ikke at foregribe Sagen, ikke udelukke Muligheden for, at Regeringen, naar den en Gang i Tiden finder det nyttigt og hensigtsmæssigt, kunde tiltræde Bernerkonventionen. Jeg ved ikke,

om dette fra den ærede Ordførers Side er en Slags Tilbagetog, om den ærede Ordfører har paa Fornemmelsen, at der mod Tilslutning til Bernerkonventionen er, i alt Fald for Tiden, en saa stor Misstemning oppe, at det ikke vil være klogt at lade det høje Ting forstaa eller lade det for meget skinne igennem, at Meningen er den, at naar denne Lov er vedtagen, skulle vi ind i Bernerunionen. Jeg ved ikke, om jeg har forstaaet den ærede Ordfører ret, men det forekommer mig, at der var nogen Dampen af de Toner, der tidligere have lydt her i Salen, naar denne Sag har været under Forhandling. Den Gang Sagen sidst var til Afstemning her i Salen, for 3 Aar siden, da var det jo saa, at der ikke var nogen Tvivl om og heller ikke fra Regeringens Side blev lagt noget Skjul paa, at naar Lovforslaget var vedtaget i den Stikelse, Regeringen ønskede, vilde det næste Skridt være, at Danmark kom til at tiltræde Bernerunionen. Og ved de Lejligheder, hvor Forslaget senere har været behandlet — ogsaa ved 1ste Behandling i denne Sag — har der heller ikke fra Regeringens Side været lagt Skjul paa, at det var Hensigten, at saa snart Loven var vedtaget, skulde vi tiltræde Bernerkonventionen. Nu ved jeg ikke, om den ærede Ordfører har den højtærede Ministers Medhold i sine Betragtninger, hvorved Tilslutningen til Bernerkonventionen bliver stillet noget paa Afstand, bliver stillet noget ud i en uvis Fremtid. Selv om det imidlertid skulde vise sig, at den højtærede Minister nu tager denne Sag paa den samme Maade som den ærede Ordfører, vil jeg dog sige, at man alligevel ikke kan undgaa ved denne Lejlighed alvorligt at stille sig det Spørgsmaal for Øje, om Danmark bør slutte sig til denne Konvention eller ikke, thi have vi først vedtaget Lovforslaget i en saadan Stikelse, at det aabner Regeringen en Mulighed for at tiltræde Bernerkonventionen, saa er Sagen gaaet ud af vore Hænder, saa have vi ikke længere nogen Medbestemmelse i Henseende til, om Danmark skal tiltræde denne Konvention eller ikke. Saa have vi sagt vort, og selv om den høje Regering maatte udsætte Tidspunktet, selv om den ønskede først at føre visse Forhandlinger med de udenlandske Magter, der ere interesserede i Bernerkonventionen, saa ere vi dog udelukkede